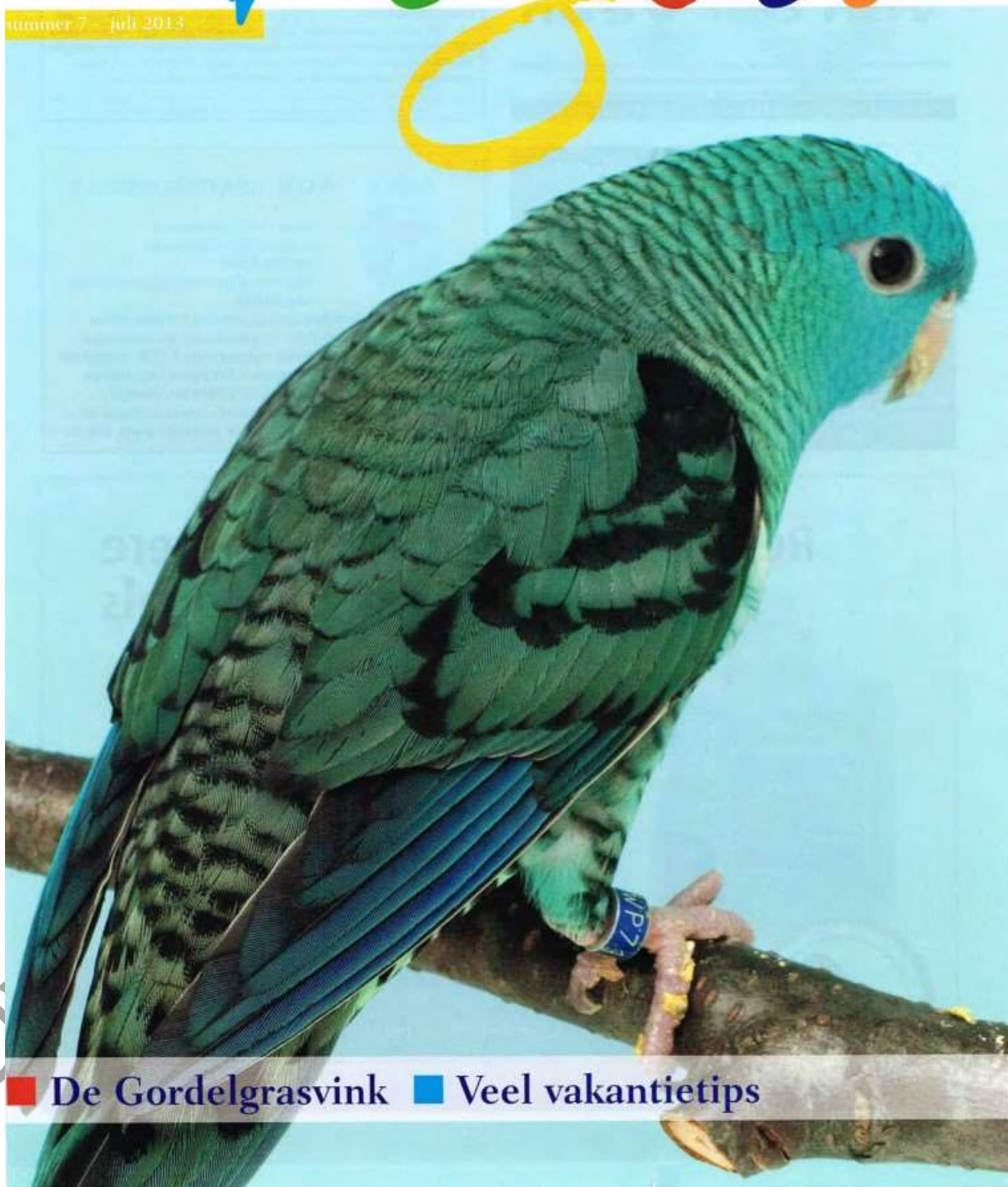

Onze Vogels

maandblad van de Nederlandse Bond van Vogelliefhebbers

nummer 7 - juli 2013

■ De Gordelgrasvink ■ Veel vakantietips

- 04** Grasparkieten: Methusalem **06** De Mehringer deel 2
09 Vogelkunde **10** Ereleden **11** Column voorzitter
11 Taeke **12** De gordelgrasvink **14** Vakantiepark Beaujolais
17 Boekbespreking **18** Nieuwe aanwinst Avifauna
 en lezersaanbieding **21** Expeditie Luzon **24** Thailand
27 Column keurmeester **28** Volière van de maand
30 Bondsmededelingen **32** Fotowedstrijd **33** NBvV-info
34 Kalenderartikel

Foto sourcepagina: Fraaie turquoise catharinaparkiet, gekweekt door Jan van den Berg. Prima kleurdiepte en mooie vleugeltekening. Het is een man want de bovenstaartdeksen zijn over ongeveer 2 centimeter zwart. **Foto:** Piet Onderdelinden

NBvV

Uitgever: 'Onze Vogels' is het maandelijks tijdschrift van de Nederlandse Bond van Vogelliefhebbers. Een organisatie van vogelliefhebbers met ca. 30.000 leden. De NBvV is opgericht in 1933. De totale oplage van Onze Vogels bedraagt 32.000 exemplaren. Het tijdschrift wordt toegesonden aan leden, verspreide leden en binnen- en buitenlandse abonnees. Men wordt lid van de NBvV door zich aan te sluiten bij een van de circa 540 plaatselijke verenigingen van de bond. Ook bestaat de mogelijkheid om verspreid lid te worden; iemand die principieel geen lid wenst te worden van een afdeling/vereniging kan verspreid lid worden van de NBvV. Een verspreid lidmaatschap kost € 36,00 per jaar.

Abonnementsprijzen: Nederland € 26,00 (bij automatische incasso – anders zijn € 2,50 extra administratiekosten verschuldigd). België € 28,00, priority Europa € 61,00. Landen buiten Europa € 91,00. Verspreid lid buitenland: bovenvermelde bedragen met € 10,00 verhoging.

Het abonnementsjaar loopt van 1 januari tot en met 31 december.

Adres: NBvV, Postbus 74, 4600 AB Bergen op Zoom, tel. 0164-235007, e-mail: info@nbv.nl, website: www.nbv.nl
 ABN/AMBO bank: 46.89.59.262, BIC: ABNANL2A.
 IBAN: NL55ABNA0468959262 ING bank: 11.48.324, BIC: INGBNL2A, IBAN: NL96INGB0001148324 T.n.v. Ned. Bond van Vogelliefhebbers. De NBvV staat ingeschreven in het verenigingsregister van de Kamer van Koophandel en Fabrieken te Breda onder nummer 40280824.

Redactie: Pieter van den Hooven (tropen), Jan de Bruïne (eindredactie en rangkanaries), Henk van der Wal (postuurkanaries), Theo van Kollenburg (kleurkanaries), Ger Essenberg (vruchten-, insecten- en nectareters), Piet Onderdelinden (eindredactie en kromnavels), John van der Jagt (Europese cultuurvogels), Hans van der Stroom (redactiecoördinatie en jeugd), Klaas Snijder en Wil Groot (tekstcorrectie).

Redactieadres: Bondsbureau NBvV, t.a.v. redactie Onze Vogels, Postbus 74, 4600 AB Bergen op Zoom.

Tel. 0164-235007 e-mail: hansvanderstroom@nbv.nl

Zakelijke advertenties: Tarieven en deadlines voor zakelijke advertenties zijn te verkrijgen bij René van Loon, via het bondsbureau te Bergen op Zoom.

colofon

Verantwoordelijkheid: De Nederlandse Bond van Vogelliefhebbers is niet verantwoordelijk voor de gepubliceerde advertenties en leent geen verplichting tot het opnemen van advertenties. De auteurs blijven verantwoordelijk voor de inhoud van hun artikelen. Door publicatie neemt de NBvV geen enkele verantwoordelijkheid op zich. Overname van artikelen, illustraties, foto's of gedeeltes daarvan is zonder schriftelijke toestemming niet toegestaan.

Wurrgesing: Aad Koeleman, X-Media Solutions, Doetinchem.

Druk: Senefeldter Misset B.V., Doetinchem.

Het volgende nummer woedt ter post bezorgd in de tweede volle week van de volgende maand.

Bepijndiging lidmaatschap: Afdelingsleden kunnen, indien gewenst, hun lidmaatschap beëindigen middels opzegging bij de vereniging waar zij lid zijn. Dit kan per kwartaal. Verspreide leden kunnen hun jaarlidmaatschap telkensmale per 31 december opzeggen via het Bondsbureau.

Methusalem

Methusalem werd volgens de Bijbelse overlevering 969 jaar oud. Ga daar maar eens aan staan met je standaard grasparkieten. Mijn oudste grasparkiet werd 10 jaar en vier maanden. Maar dat is al eeuwen geleden.

Tegenwoordig komt het vrij vaak voor dat een standaard grasparkiet ergens tussen de twee en drie jaar het loodje legt, gewoon van ouderdom, ze zijn dan op. Eigenlijk heb ik er een hekel aan, dat deze vogels zo vroeg dood gaan. Ik wil dat niet, want niet oud worden is een gebrek aan vitaliteit! Daarom heb ik voor mijzelf al enige jaren geleden besloten om te blijven kweken met vogels die wel oud lijken te worden, die wel die vitaliteit tonen. Zelfs al tonen deze vitale vogels iets minder kwaliteit. Natuurlijk kweek ik hiernaast nog een lijntje TOP vogels die aan alle gewenste uiterlijke kenmerken mogen voldoen. Mogen dus niet moeten. Ik heb voor mijzelf een grens gesteld bij de huidige top vogels. Ik zie mijn vogels de hele dag door en daar wil ik van genieten. Op de shows zien wij ze maar een korte periode maar de rest van hun leven moet ik er zelf naar kijken. Dan wil ik kijken naar vogels die ik mooi vind en dat mag afwijkend zijn van wat de standaard of het grote kwekerspubliek vind. Mijn eigen smaak gaat wat dit betreft voor.

Wat vind ik nou zelf mooi?

Wel, ik vind een mooi zichzelf presenterend type belangrijker dan een vogel met een super kop die een beetje lomp toont en tegen de zitstok aanhangt. Zitstok, ik zou het liever stastok noemen, want ik zie een vogel graag mooi rechtop op stok staan. Zolang ik keurmeester ben, alweer 35 jaar, hebben wij een goede kop gepromoot, hebben wij daar de nadruk op gelegd. Het is de kwekers hierdoor dan ook gelukt grasparkieten met enorme koppen te kweken. Het lijkt mij verstandig om daarom de komende

35 jaar maar de nadruk op het type en de houding te gaan leggen! Wat denkt u daarvan? De goede koppen die we de afgelopen 35 jaar gecreëerd hebben kunnen we dan heus nog wel behouden. Mogelijk dat zulke vogels dan ook weer wat ouder kunnen worden.

Deze cinnamon lichtgroene man van mij toont het type waar ik zo van houd. Mooi rechtop, kopdracht voorover met een prima ingetrokken snavel, een goede lengte boven de stok. De vogel is ook nog eens fotogeniek, want ik haal het front van de showkooi af en zet deze vogel dan op stok waarna hij direct deze showhouding aanneemt en niet wegvliegt, dan stap ik anderhalve meter terug en neem deze foto en meerdere foto's. Deze vogel blijft gewoon staan showen, wat wil je als mens nog meer? Tja, daar moet ik dan ook maar antwoord op geven. Ik zou graag zien dat de vogel wat breder was en een wat dieper

masker had met grotere stippen. Er blijft dus nog wat om naar te streven voor mij.

Nu terug naar Methusalem

Ik heb een opaline grijze man geboren op 1 augustus 2008. In 2009 heb ik er niet mee gekweekt. In 2010 heb ik er 21 jongen uit gekweekt. In 2011 heb ik er niet mee gekweekt, heb ik hem wel geshowd. In 2012 heb ik er 7 jongen uit gekweekt en nu in 2013, nu hij vier en een half jaar oud is (mogelijk wordt dit Methusalem), heb ik hem een cinnamon grijs popje van tien maanden gegeven. Dit popje is een zus van de cinnamon lichtgroene en bijna onverwant aan haar opaline grijze man. Het popje legde vijf eieren waarvan er drie bevrucht bleken en dat zijn nu reeds drie jongen geworden.

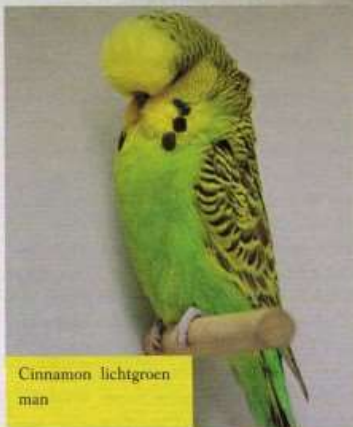
Waarom deze koppeling?

Wel, ik hoop erop met dit bijna onverwante koppel een lijntje "vitaliteit en type" te kweken en met de jongen hieruit hun vitaliteit en type over te laten brengen in bredere en forsere vogels. Wie weet zit er tussen hun jongen nu al een exemplaar dat aan veel gewenste eigenschappen voldoet? Immers hun voorouders komen toch van de betere hokken. En dan maar hopen dat er een paar heel, heel oud worden. <

Opaline grijs man, de nieuwe Methusalem?

Cinnamon grijs
op

Cinnamon lichtgroen
man

De Mehringer is de mini variant van de Parijse Frise. In plaats van de minimaal 19 cm van de Parijse Frise wordt nu maximaal 13 cm. gevraagd. Bij de totstandkoming van dit postuurras is er echter niet voor gekozen om de bestaande Parijse Frise evenredig te verkleinen. Er zijn andere postuurrassen ingekweekt om aan het kleinere formaat te komen. En dat is niet zonder gevolgen gebleven en dat zien we vooral bij de kopfrisering.

De Mehringer

deel 2

Kopfrisering

De kopfrisering is zo wat het moeilijkst bij de hedendaagse Mehringer te realiseren. Hier komt het inkweken van andere gefriseerde postuurrassen om aan de mini Parijse Frise te komen, als een boemerang terug. Momenteel is zeker 80% van Mehringers nagenoeg gladbevederd aan de kop. En als daar op een of andere manier niet een partner wordt ingekweekt die wel kopfrisering heeft, dan kan men lang wachten. Een spontane frisering van de veren op de kop zit er namelijk niet in. En als

we kijken naar alle onderdelen van de kopfrisering bij de Parijse Frise dan is het omvormen van een gladde kopbevedering naar de gevraagde kopfrisering een flink karwei. De kopfrisering valt uiteen in uitstaande bakkebaarden bij de wangen, daarnaast een sikje onder de savel, bovenaan de kop omhoogstaande en/of naar omlaag vallende kopveren en feitelijk hoort de collerette (een opstaande aaneengesloten kraag) ook nog bij de kopfrisering. In kleine stapjes is allereerst de aanzet tot een collerette te realiseren, gevolgd door

meer of minder weelderige kopfrisering boven op de kop. De bakkebaarden en sik zijn toch vooral nog toekomstmuziek bij dit postuurras ook wel ingegeven door dat het kopje aanzienlijk kleiner is dan zijn grote broer en er simpelweg wel plaats genoeg moet zijn om alle frisepartijen ook tot z'n recht te laten komen. Zodra de kopfrisering wel al grotendeels op orde is, ontstaat wel een formidabel mooi totaalbeeld dat voor de kenners echt genieten is. Maar zoals al eerder gememoreerd, smaken verschillen en er zullen zeker anderen

zijn die al die opstaande pluimen maar niets vinden.

Onderlichaam/hanenveren

Tenslotte is ook de onderlichaam frisering en de hanenveren een specifiek raskenmerk. Voor de hanenveren moet men allereerst niet al te vroeg in het TT seizoen wonderen verwachten. Veelal in de maand december komen deze lange veren voor het eerst te voorschijn, dus daar is geduld vereist. Wederom onder invloed van andere ingekweekte postuurrassen wil het

onderlichaam vaak nog te weinig frisering laten zien. Op zich is dit euvel sneller te herstellen dan de gladde kopbevedering, maar vanzelf gaat het zeker niet.

Voor alle frisepartijen geldt dat bij de kweekparen steeds goed op de lengte van de bevedering moet worden gelet. Het zichtbare volume van de vogel laten toenemen door maar steeds naar lange bevedering terug te grijpen is voor de lange termijn eerder desastreus te noemen en moet het liefst worden

Dezelfde vogel als al gedeeltelijk besproken in deel 1, nu vanaf de voorkant bezien. De borstfrisering is al goed. De flankkrulveren moeten langer waardoor ze nagenoeg de rug aanraken. In deel 1 is de rugfrisering al besproken maar ondanks dat die hier niet goed zichtbaar is, is wel te zien dat deze langer moet zijn. We zien links van de schouder nu een 'gat' vallen en door zowel langere flankkrulveren als langere rugfrisering zouden die elkaar moeten aanraken waarmee de frisering het gehele lichaam omringt. We krijgen bij deze opname ook een mooi beeld van de kopfrisering zoals die gevraagd wordt. In de hals en nek is een collette vereist, zeg maar een soort van kraag. Bij de pijlpunt aan de rechterkant is een deel van deze kraag zichtbaar. Onderaan de snavel hoort een sik te zitten en links en rechts van de snavel uitstaande veren als een soort van bakkebaarden. Bovenop de kop zouden het liefst opstaande veren zichtbaar moeten zijn. Bij deze vogel is dat helaas nog veel te gladbevederd.

voorkomen. Het inkweken van melanine en/of lipochroom vogels geeft veelal een positieve impuls aan de bevederingcondities. Gewoon doen dus.

Pootjes, nagels en houding

Over de pootjes valt niet zoveel te melden, maar in dit geval over de nagels des te meer. Bij enkele gefriseerde postuurrassen worden namelijk gekromde nagels gevraagd (men noemde dat vroeger ook wel kurkentrekker nagels). En de Mehringer behoort ook tot dat selecte gezelschap die deze eis heeft. Wederom door het inkweken van andere postuurrassen om aan de mini variant te komen, zijn de gekromde nagels zeker geen vanzelfsprekendheid. Sterker nog je ziet het meer niet dan wel. Persoonlijk til ik hier niet zo zwaar aan, maar toegegeven als zelfs dit detail aanwezig is, dan wordt daarmee de raszuiverheid wel naar een aanzienlijk hoger plan getild. En uiteindelijk is het daar natuurlijk wel om te doen.

Over de houding tenslotte kunnen we kort zijn. Het voornaamste is dat de vogel zich op z'n gemak voelt in de koppelkooi. Als de vogel zich dan enigszins opricht dan worden alle onderdelen van de frisering goed waarneembaar. Een onrustige vogel is met andere

Mehringer inzendingen(*)

TT jaar	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011
NK	11	8	3	13	9	10	6	4	12	8	7	12
Liefhebbers	3	3	1	4	2	4	3	2	5	4	4	4
WTT traject							0	0	39	37	65	96
Liefheb.x	x	x	x	x	x	x	0	0	7	8	13	17
Nat.	x	x	x	x	x	x	0	0	2	3	5	6

(*) enkeling + stammen

- > worden een groter probleem dan dat de vogel zich iets meer of minder strekt als deze wordt geactiveerd.

Inzendingen

En wat we in deze reeks artikelen standaard meenemen is de mate waarin we deze vogels op de TT zien. In de overzichtstabel worden meteen twee dingen duidelijk. In Nederland hebben we met 10 inzendingen wel zo'n beetje een topjaar. Het spelen met stammen is een zeldzaamheid. Dat komt deels door-

dat nog los van de kleur de mannen en popjes toch een andere bouw en frisering laten zien. Naarmate het TT seizoen vordert worden die verschillen alleen maar groter en dan is van eenheid in een stam weinig of geen sprake meer. Tweede opvallende is dat vanaf 2000 Nederland wel mede koploper is geweest met het al inzenden van dit postuurras op de TT. De jaren 2006 en 2007 was inzenden op de WTT niet mogelijk door afgelasting in verband met de vogelgriep. Voor 2006 liep het

erkenningstraject nog voor de Mehninger en zijn geen officiële inschrijvingen in te catalogus vermeld. Inmiddels zitten we op WTT niveau tegen de 100 inzendingen aan. Door deze aantallen is enkele jaren terug besloten tot een opdeling in drie verschillende kleurgroepen. Die kleurindeling is nu ook in Nederland overgenomen, maar eigenlijk is met het geringe aantal inzendingen op onze Bondsshow dat geheel overbodig. <

Vogelkunde deel 24

Cultuurvogels

Eerder al hebben we globaal stilgestaan bij hoe wij naar vogels kijken. Meer speciaal bij het heel goed willen bekijken en beoordelen van T.T. vogels. Op eenvoudige wijze hebben we getracht, de invloeden van de gebruikte lichtbron, het T.T.kooi-interieur alsmede het voorfront in rekening te brengen. Vervolgens rekening houdend met onze individuele verschillen bij het kleuren zien, geeft dat uiteindelijk voor eenieder een iets ander resultaat of totaalbeeld.

Aan dit laatste kunnen we niet ontkomen, omdat het altijd een normaal onderdeel zal zijn, van onze eigen natuurlijke of biologische diversiteit.

Anderzijds zal deze variatiebreedte veelal maar weinig belemmering vormen, bij het bekijken van sterk met elkaar contrasterende veervelden, zoals we die aantreffen bij o.m. de putter.

Daarbij mogen we stellen, dat door een heel specifieke kleurreflectie per veerveld, zoals bij het rood, wit, zwart, geel en bruin we deze kleuren allemaal wel goed van elkaar zullen kunnen onderscheiden. Kleurnuances herkennen binnen één bepaalde kleur, zoals bij rood, geel of wit is al een pak moeilijker natuurlijker!

Daarmee zijn we duidelijk terug bij onze 'bevederingaspecten' in een ruime context te plaatsen.

Grenzeloze natuur

Omdat in natuurlijke betekenis, zogezegd vrijwel alles met elkaar samenhangt is die context feitelijk oneindig uitgebreid.

Eenzijds willen we graag nog wat verder kijken, terwijl we anderzijds ook de kaders van ons vogelblad willen respecteren. We moeten derhalve keuzes maken!

Tot hier bekeken we globaal, de werking van ons gezichts- en kleuronderscheidings- vermogen. Maar zoals bekend zijn er daarnaast vaak nog andere kwalificaties bij een kleur. Denk aan harde en zachte kleuren, een mat, een glanzend of hoogglans

oppervlak. Volledigheidshalve is er ook nog van verstrooiing, gloed of schittering sprake soms. Het behoort allemaal tot de vele uitingen van lichtverschijnselen, zichtbaar in de natuur. Onze meeste vogels zijn vooral actief bij daglicht, zonlicht dus feitelijk. Zonnestraling speelt danook een hoofdrol bij alle genoemde verschijnselen in de natuur. In eens realiseer ik me, dat we hierbij wel slechts bezig zijn, met de details v.w.b. de betekenis van 'onze' zon.

Daar gaan we in een volgend artikel, danook snel verandering in brengen.

Terwijl we deze aflevering willen besluiten met een concreet vogelverhaal.

De ijsvogel

Zoals ook wij, vangen vogels overdag bijna uitsluitend door de omgeving weerkaatste lichtstralen op. Behoudens tijdens het zg. zonnen of het nemen van een zonnebad, waarbij duidelijk voor de rechtstreekse zonnestralen wordt gekozen.

De ijsvogel loert vanaf een uitkijkpost, en vangt de door een visje weerkaatste lichtstralen op. Door vervolgens een snelle duikvlucht te nemen, zal deze vogel, de prooi trachten te verschalken.

De vogel heeft daarbij af te rekenen met het feit dat de opgevangen lichtstralen, niet de juiste richting aangeven, waar de vis zich bevindt.

De opgevangen lichtstralen komen van onder water en krijgen onderweg precies vanaf het wateroppervlak een knik of richtingsverandering. Dit verschijnsel dat veelal optreedt wanneer een lichtstraal een andere lichtdoorlatende stof binnengaat of verlaat, kennen we als lichtbreking!

Als de vogel duikt in de richting van de door hem opgevangen lichtstraal grijpt hij zeer waarschijnlijk mis. De daarbij noodzakelijke correctie zal echter door zijn evolutie inmiddels wel zijn ingebouwd, zo mogen we aannemen.

Hans Kerkhof

Henk van der Wal

Ereleden

Tijdens de Algemene Vergadering van 25 april jl. kon bondsvoorzitter Henk van Hout voor wat betreft zijn "decoratieve taken" flink aan de bak: er werden op voordracht van de Bondsraad maar liefst 2 personen tot erelid van de NBvV benoemd!

Allereerst viel deze eer te beurt aan Dhr. Henk van der Wal. De Bondsraad was van mening dat hij het erelidmaatschap verdiende wegens zijn niet aflatende activiteiten voor de bond. Zo houdt hij zich onder meer al jarenlang intensief bezig met de Commissie Dierenwelzijn, de keurmeestersopleiding Kleur- en Postuurkanaries, bestuurlijke taken, kadertrainingen en lezingen, diverse externe contacten, etc.

Later, tijdens de speciale afscheidsreceptie, was er het erelidmaatschap voor Hans Kerkhof. Deze nam afscheid na ruim 10 jaar bondspenningmeester te zijn geweest. In zijn toespraak sprak Henk vol lof over de grote verdiensten die Hans Kerkhof voor de NBvV gehad heeft. Als penningmeester heeft Hans er voor gezorgd dat er niet alleen goed op de portemonnee werd gepast, maar onder zijn beleid is de financiële situatie van de NBvV dusdanig gezond geworden dat er met vertrouwen naar de toekomst gekeken kan worden. Veel partners van de bond zullen zich Hans aan het zweet in hun handen herinneren. Dat is namelijk onlosmakelijk aan onderhandelingen met hem verbonden.

Hij heeft met uitstekend zaken doen de bond vaak in een voordelige positie weten te krijgen! Daarnaast was Hans binnen de bestuurlijke "toplaag" van de bond iemand die altijd de pleitbezorger van de belangen van afdelingen en hun leden was. <

Deze keer gaan we het hebben over de Gordelgrasvink. Een vogel die regelmatig wordt ingezonden op onze tentoonstelling. Tijdens de laatste tentoonstelling was hij te zien in de wildkleur en ook in enkele mutaties.

Door de ogen van de keurmeester

Gordelgrasvink

Wij gaan ons nu bezig houden met de wildkleur en op zich is het al lastig genoeg om een goede wildkleur te brengen op de tentoonstelling. De Gordelgrasvink wordt in ruime mate gekweekt, evenals de nauw verwante Spitsstaartamadine. Deze vogels worden ook onderling gekruist om zo de nieuwe kleuren naar elkaar over te zetten. De kleurslagen komen dan ook bij beide vogelsoorten voor. We zullen deze prachtige soort eens gaan bekijken aan de hand van het standaard tropenbriefje.

Robuust

Zoals bekend kijken we bij de rubriek 1 naar het formaat, model, houding, conditie en bevedering. Zo bekijken we gelijk een heel groot gedeelte van de vogel. Zodra de voordrager de vogel voor de keurmeester op tafel heeft gezet, dan vallen er gelijk een aantal van deze zaken op. In dit verband noem ik even de voordrager, want dit zijn onmisbare mensen tijdens een keuring. Een keurmeester moet daar zijn taak verrichten en die is niet makkelijk, maar zonder de voordrager is het voor een keurmeester niet te doen. We gaan weer terug naar de Gordelgrasvink want deze gaan we met elkaar bekijken. Deze vogel behoort met zijn 12 cm niet tot de reuzen onder de vogels. Hij moet wel een

robuuste uitstraling hebben. Daarmee wordt bedoeld dat hij een gedrongen en geblokt model moet hebben. Er moet dus een stevige vogel op stok zitten. De meeste vogels voldoen wel aan het formaat. Aan het model mankeert nog wel eens wat, zoals vogels die vrij smal zijn om maar eens iets te noemen. Vogels die te smal zijn zullen vaak ook geen goed aansluitende vleugels hebben, daar deze de neiging hebben over elkaar heen te gaan. De Gordelgrasvink is een vogel die voldoende ronding moet vertonen in zijn borst. Dit loopt zowel uit in de lijn naar de buik, maar ook in de breedte. Doordat de borst te zwaar wordt gaat deze uitzakken en dat geeft weer een storend beeld van de vogel. Een enkele maal komt het voor dat de ruglijn van deze vogels storend is. Dan is er vaak een deuk in de nek te zien en dat is beslist niet de bedoeling. In de nek mag iets een gebogen lijn zitten. De vogel moet een lekker stevige kop hebben met voldoende rondingen en die moet bij het geheel passen. Een klein vogeltje met een heel grote kop is natuurlijk geen gezicht. De vogel moet fier op de stok zitten en mij mag er beslist niet op hangen. Uiteraard moet de vogel in een prima conditie zijn en dient de bevedering strak om zijn lichaam te sluiten. Is een vogel niet helemaal in conditie dan

Alle Vogels

Dit artikel is tot stand gekomen door een samenwerking tussen Onze Vogels en de website "www.allevogels.nl".

Als een kweker zijn vogel tijdens een tentoonstelling laat keuren, zijn er achteraf altijd op- en/of aanmerkingen op het keurresultaat. Maar altijd speelt er ergens in het hoofd de gedachte "hoe kijkt die keurmeester nou naar mijn vogels?". Keurmeester Ton Koenen legt uit waarop een keurmeester naar uw vogels kijkt en waar hij op let.

Met enige regelmaat zullen de artikelen ook in Onze Vogels geplaatst worden.

zullen de veren ook niet altijd strak gedragen worden. Vogels die niet goed in conditie zijn mogen niet hoog in de punten komen.

Babyolie

In de tweede rubriek kijken we naar de poten en snavel. Dit is een rubriek waar vaak weinig opmerkingen over hoeven te worden gemaakt. Is er wel wat aan te merken dan ligt dit in de meeste gevallen aan de liefhebber.

Regelmatig zie je ruwe snavel en/of poten. Ook komt het voor dat de poten van de vogel vuil zijn. Dit zijn allemaal zaken die de liefhebber zelf in de hand heeft. Zorg ervoor dat een vogel goed verzorgt naar een tentoonstelling gaat. Daarbij horen het schoonmaken van de poten en eventueel invetten van de snavel en de poten. Dit kun je doen met een beetje babyolie die je met een zachte oude zakdoek of een wattenstaafje op kunt brengen. Hiermee bereikt je dat je geen opmerkingen meer krijgt over de ruwheid van de poten en de snavel. Let hierbij wel op dat de babyolie niet aan de bevedering komt want het gaat er niet makkelijk uit en zal weg moeten slijten. Een enkele maal komt het voor dat de vogel een nageltje mist of erger nog een teen. Hier goed op letten voor je een vogel instuurt, want het missen

van een nagel kost 3 strafpunten. In de rubriek drie kijken we naar de bevedering van de vogel. Bij conditie heb ik al aangegeven dat deze goed moet sluiten. Ook mogen er geen rui-punten zichtbaar zijn. Je ziet dat conditie en bevedering eigenlijk veel met elkaar van doen hebben.

Kleurregelmaticheid

Rubriek 4 is de rubriek waar de kleur wordt beoordeeld. Hier wordt niet alleen naar de kleurdiepte gekeken maar ook naar de kleurregelmaticheid. De Gordelgrasvink is overwegend warmbruin van kleur met zwarte tekening onderdelen. De stuit van deze vogel is wit. De lichaamkleur van deze vogel laat zich moeilijk omschrijven. Het is namelijk geen melk chocolade maar ook geen puur. Eigenlijk zit de kleur er tussen en we zouden hem kunnen vergelijken met lichte mokkachocolade. De vogels die op een tentoonstelling worden gebracht variëren nogal van kleur. Gelukkig zien we veel vogels die de kleur al goed benaderen. Heb je een vogel met de juiste kleur bruin en dan ook nog van een goed type dan heb je een plaatje van een vogel. Gelukkig komen die vogels er steeds meer. Vogels die niet voldoen aan de gevraagde kleur krijgen strafpunten. Uiteraard moet de kleur van de vogel egaal zijn en niet vlekkelig. Dit laatste komt best nog wel eens voor. Let daarom bij het samenstellen van het kweekkoppel goed op de kleur. Zorg dat je vogels met een voldoende kleurdiepte aan elkaar koppelt en let daarbij ook op de kleur egaliteit.

Tekening

De vijfde en laatste rubriek op het keurbriefje behandelt de tekening onderdelen van deze vogel. Deze vogels hebben niet veel tekening onderdelen en als er iets niet juist is dan zal daar best streng tegen opgetreden worden. De tekening onderdelen van deze soort zijn de oogstreep, het beffe en de broek-tekening. Bij de broektekening is een soort driehoek te zien die loopt vanaf de poot inplant tot aan de vleugel. Het breedste gedeelte bevindt zich nabij de vleugel. Dit onderdeel in zwart van kleur en dient strak afgetekend te zijn. Voorkomende fouten hierbij zijn het niet scherp afgetekend zijn en een lichte

rand voor de broektekening. Dat wil zeggen dat er een licht gekleurd streepje evenwijdig aan de broektekening loopt en dit is natuurlijk niet goed. De warm bruine kleur moet doorlopen tot aan de broektekening. Het beffe moet aansluiten bij de snavel en dient scherp en strak afgetekend te zijn. De oogstreep geeft niet vaak problemen. Deze moet van de snavel tot het oog lopen en de breedte van het oog hebben.

Nu hoor ik sommige van jullie al zeggen, leuk wat je nu verteld, maar ik heb al vogels gezien die geen witte stuit veren hadden en die totaal niet warm bruin van kleur waren en toch hebben deze vogels hoge punten gehaald. Nu als je dat tegen mij zegt dan geef ik je nog gelijk ook, want in dit geval zullen we niet te maken hebben met een Gordelgrasvink die zijn witte stuitbevedering verloren heeft, maar we hebben dan te maken met een ZWARTSTUIT Gordelgrasvink. Deze vogel wordt tegenwoordig regelmatig gekweekt in Nederland en dus kunnen we hem meer tegen komen op onze tentoonstellingen en keuringen. De naam van deze vogel zegt het al dat hij een zwarte stuit heeft. Verder is de vogel qua formaat en model nagenoeg gelijk aan de hierboven omschreven Gordelgrasvink. De kleur komt niet overeen, want deze is veel minder warm. Als de Gordelgrasvink deze kleur zou hebben dan zouden we over een slechte kleur spreken omdat hij niet warm genoeg is. Deze kleur is juist de kleur voor deze soort. Als de kweek van deze soort zo door gaat dan zullen we in de toekomst twee wildkleur vormen naast elkaar krijgen.

Punten

Dit was even een zijsprongetje en nu weer terug naar de punten die gegeven worden in de respectievelijke rubrieken. Een gemiddelde vogel krijgt 27-8-5-17-32 is totaal 89 punten. Blinkt een vogel uit in een rubriek dan kan hij daar punten bij krijgen. Een topvogel krijgt dan 28-8-5-18-33 en dat is goed voor 92 punten. Om een kampioen te bepalen kan er nog een punt extra gegeven worden in de rubrieken 1,2,4, en 5. Regelmatig zien we Gordelgrasvinken in de wildkleur die 92 punten of 93 punten scoren. Het goede kweekmateriaal is dus voor handen. Probeer het ook eens met deze prachtige vogel. <

Informatie

In het Parc des Oiseaux vinden ook regelmatig seminars en muziekconcerten van bekende artiesten plaats en in juni 2013 is het zelfs het etappedoel voor de renners van de ronde van Dauphiné. In 2013 kan het park tot 11 november bezocht worden; 's zomers is het elke dag geopend van 9:30 tot minstens 18:30 uur. Toegangsprijs: Volwassenen €15, kinderen van 3-12 jaar €12, korting voor senioren, minder validen, studenten en groepen. Meer informatie op www.parcdesoiseaux.com en www.villars-les-dombes.com (incl. hotelgids).

Een vogelpark in de Beaujolais

Een prachtig etapp

en niet alleen vo

Voor de natuurliefhebber ligt er onderweg naar de Provence of Spanje een even pittoreske als ontspannende etappe op de route. Het Franse departement Ain (01) beslaat een gebied van 5554 km² ten noordoosten van Lyon en onderscheidt zich door zijn karakteristieke landschap – Les Dombes genaamd – in de eerste plaats vanwege zijn vele meren en vijvers met rietoevers, zogenaamde étangs.

Sinds de 15de eeuw worden die aangelegd in deels uitgegraven grondverzakkingen en zijn ze voornamelijk bedoeld voor het kweken van snoeken, karpers en zeelten, maar ook voor de eendenjacht. Wie de Autoroute du Soleil ten noorden van Lyon verlaat bij Villefranche-sur-Saône, komt na een half uurtje rijden door de rustige omgeving terecht in de kleine gemeente Villars-les-Dombes. Daar ligt het Parc des Oiseaux, het grootste en met recht het mooiste vogelpark van Frankrijk, geopend in 1970.

Diversiteit

Op 35 hectare land is er voor meer dan 3000 vogels een onderkomen dat voldoet aan hun behoeften – er wonen bijna 400 soorten uit alle continenten, waaronder ernstig bedreigde soorten van de zogenaamde Rode Lijst. Niet

zelden zijn vogels er ook op toevlucht: bijvoorbeeld de kobaltblauwe hyacinthara uit Brazilië, die behoort tot de prachtigste, grootste en duurste papegaaiensoorten ter wereld. Zijn behoud hebben we, net als dat van de wonderlijke balispreeuw, te danken aan die-rentuinen, maar vooral ook aan vrijge-vige particuliere vogelhouders (die met name hier in Duitsland door de politiek erg stiefmoederlijk behandeld worden, maar eigenlijk juist niet genoeg waar-dering kunnen krijgen.

In het park, dat een rijke biodiversiteit kent, is het wereldwijd voor het eerst gelukt om kroeskoppelikanen te fokken. Grote trekpleisters zijn span-nende vogelsoorten zoals de andescon-dor, de grote geelkuifkaketoe, de jabiroe, de zwavelborsttoekan en natuurlijk de leptoptilos met zijn bekende knor-rige blik, maar ook de schalkse, 70 >

bedoel

vogelliefhebbers

› cm grote gewone neushoornvogel, die het publiek inpakt met zijn clowneske capriolen. Stelt- en roofvogels zijn overal te zien, net als zwanen in allerlei kleuren; exotische ganzen en eenden verblijven vooral bij de grote vijver in het midden, waar hun kroost trouw achter hen aanwaggelt. Eén vijver is speciaal bestemd voor de vele flamingo's en vormt een prachtig rozerood panorama. De hongerige raven, die vaak hun eieren stelen, worden gefopt met kunstieren, terwijl de echte eieren in het fokcentrum kunstmatig worden uitgebroed. In de grote volière fladderen 300 kleurrijke en zeker niet schuwe regenbooglori's rond, die gevoerd kunnen worden met nectar – zo kunnen vooral kinderen, die in dit park dolgelukkig zijn, van heel dichtbij contact maken met de vogels. Voor de tientallen opgewekte Pacificische humboldtpinguïns is er een authentiek ogende habitat met water aangelegd, waarin ze lekker kunnen ravotten onder toezend oog van hun burens uit Zuid-Amerika, de nandoes, die elkaar met deze naam aanroepen.

Wilde vogels

Aangezien de Dombes op een belang-

rijke Europese trekvogelroute liggen, nemen veel wilde vogels een pauze in de vijvers daar en ze brengen ook graag een bezoekje aan het vogelpark. In het voorjaar zijn er elk jaar ooevaars te spotten die vlijtig nestmateriaal verzamelen; bovenop de grote roofvogelvolière torent bijvoorbeeld zo'n horst. De ornithologische en botanische diversiteit is indrukwekkend: van elk continent is wel een biotoop aanwezig, bijvoorbeeld de tropische regenwouden van Zuid-Amerika. Voor het uitgestrekte parcours moet minstens een halve dag worden uitgetrokken, maar met kinderen is dat beduidend langer, want zij mogen de spectaculaire dagelijkse vogelshow in een openluchtarena zeker niet missen! Voor de 250.000 bezoekers die er jaarlijks komen, beschikt het park over koffieautomaten, parkbankjes, toiletvoorzieningen, twee restaurants, een souvenirwinkel, een babyverzorgingsruimte, een speeltuin en zelfs een eigen parktreintje. Het park is keurig netjes aangelegd en de zorgvuldigheid van de parkwachters is tot in het kleinste detail terug te zien.

Poulet de Bresse

Het departement Ain zelf blinkt met zijn Bressekip uit op culinair gebied;

het valt officieel onder de regio Rhône-Alpes, maar grenst ook direct aan Bourgondië, de Beaujolais en het mekka van de fijnproevers - Lyon. Helaas maken nog veel te weinig bezoekers hier een tussenstop op hun trektocht naar het zuiden. Dat is erg jammer, want in het pareltje Ain zijn nog veel meer bezienswaardigheden te vinden. Twee voorbeelden: het schilderachtige Perouges staat tegenwoordig in Frankrijk bekend als prototype middeleeuws stadje. Op een heuvel ligt als een vesting, waar ontsierende satellietshotels overigens streng verboden zijn, het fascinerende plaatsje – een kunstwerk van patriciërshuizen, eenvoudige handwerkersteegjes, hobbelig plaveisel en militaire gebouwen. Het zal niemand verrassen dat Perouges al vaak een locatie is geweest voor filmopnames. Niet ver daarvandaan ligt Ars-sur-Formans, waar patroonheilige van de priesters Jean-Baptiste Marie Vianney (1796-1859) in een basiliek gemummificeerd ligt opgebaard in een glazen sarcofaag en waar ook zijn complete woning te bezichtigen is, die uiterst zorgvuldig in stand is gehouden. ◀

Bij uitgeverij "Over Dieren" is de 2e druk van het boek Agaporniden verschenen. De eerste druk van dit boek is in 2005 verschenen. Dat geldt als hét standaardwerk over agaporniden, maar het was al enige tijd uitverkocht. In deze nieuwe druk is alles uit de kast gehaald om een nog completer standaard naslagwerk over agaporniden te maken. De nieuwe uitgave bevat maar liefst 2 delen.

Dirk Van den Abeele is bekend van zijn vele publicaties in allerlei tijdschriften en van zijn eerdere boeken. Hij is jarenlang het boegbeeld geweest van de BVA (Belgische Vereniging voor Agaporniden) en hij vormt samen met Inte Onsman Mutavi, het alom bekende research en adviesteam op het gebied van erfelijkheid en vederstructuur op vogelgebied.

In het 1e deel (176 pagina's) vindt u de beschrijving van de soorten en een uitgebreide verhandeling over verzorging, huisvesting en kweken van agaporniden. Bij de beschrijving van de 9 soorten vindt u een aantal unieke foto's van agaporniden in het wild, o.a. van de zeldzame Agapornis swindernianus. Aan dit deel is meegewerkt door de bekende Duitse taxonomist Heinz Schnitker, die ook het voorwoord voor rekening neemt. Interessant is het deel over het onderzoek naar de Agapornis roseicollis dat Dirk deed in 2009 en over zijn medewerking aan het Lovebird Research Project in Malawi, een onderzoek naar de Agapornis lilianae. Het deel over verzorging, huisvesting en kweken bevat informatie die voor iedereen bruikbaar is.

In het 2e deel, dat maar liefst 560 pagina's omvat, behandelt de genetica, de vederstructuur en de kleurmutaties van de agaporniden. Alle tot heden bekende

mutaties worden behandeld en geïllustreerd met goede foto's. Dirk heeft er veel werk van gemaakt om de genetica en de vederstructuur zo goed mogelijk uit te leggen waarbij er veel aandacht is voor de juiste internationale naamgeving voor mutaties. Hoe werken celdelingen, mutaties, overervingspatronen, wat zijn de kleuropigmenten? Antwoord op deze vragen geeft Dirk op zijn inmiddels bekende eigen manier in dit boek. De mutaties worden uitgebreid behandeld, schematisch wordt uitgelegd hoe het effect is van een mutatie op de vederstructuur. Daarna worden per soort agapornis de specifieke uiterlijke kenmerken uitgelegd. De duidelijke foto's maken vergelijking tussen de verschillende soorten zeer goed mogelijk. In een zeer groot aantal tabellen worden de te verwachten kweekuitkomsten van de verschillende mutaties en hun combinaties gegeven.

Samengevat: dit boek is het meest complete boek over agaporniden dat er is, het zet de standaard voor andere boekwerken. Voor agaporniden liefhebbers is het een must, voor andere geïnteresseerden in o. a. genetica is het zeker een aanrader. <

De boeken zijn te bestellen via de website www.vogelboekhandel.nl of door overmaking van € 29,95 voor deel 1 en € 59,95 voor deel 2 op rekeningnummer 347580904, t.n.v. Vogelboekhandel J & J o.v.v. de titel(s) en uw adres, waarna uw bestelling wordt verstuurd.

Toerako's musophagidae staan in de avicultuur niet bekend als zeer moeilijke vogels als het om kweken gaat. Sinds de opening van Vogelpark Avifauna in Alphen aan den Rijn in 1951 zijn er dan ook al vele soorten toerako's met succes gekweekt en is de nakweek over vele dierentuinen in de wereld verspreid. Maar na de donatie van 8 reuzentoerako's door Dienst Regelingen eerder dit jaar staat Vogelpark Avifauna voor een nieuwe grote uitdaging. Slechts 5 dierentuinen in Amerika en 3 in Europa slaagden er tot nu toe in met deze soort te kweken, een grote uitdaging dus.

**Een nieuwe uitdaging in
Vogelpark Avifauna**

Reuzentoerako

De reuzentoerako *Corythaeola cristata* is, zoals zijn naam al aangeeft, de grootste vertegenwoordiger van de toerako's en is tot 75 centimeter groot met een gewicht tussen de 820 en 1250 gram. Waarbij de vrouwtjes iets groter en zwaarder zijn dan de mannetjes. Beide seksen hebben hetzelfde verenkleed. Hij komt voor in Westelijk Afrika ten zuiden van de Sahara en leeft in tropisch regenwoud, galerij bossen en bergbossen tot een hoogte van 2700 meter. Ze voeden zich voornamelijk met vruchten maar daarnaast ook met bladeren, scheuten en bloemen. Het broedseizoen varieert nogal binnen zijn verspreidingsgebied en beide volwassen vogels maken samen het uit enkele twijgjes en takjes opgebouwde instabiele nestplatform waar alle toerako's bekend om staan. Het legsel bestaat normaal gesproken uit twee lichtblauwe eieren die 29-31 dagen bebroedt worden door beide oudervogels. Jongen worden door beide oudervogels gevoerd waarbij vaak nog een of twee helpers worden waargenomen. Na 4 weken verlaten de jongen het nest

af en toe en klauteren door de boom waarbij zo nu en dan een korte vlucht wordt geprobeerd. Na 6 weken zijn de jongen definitief uitgevlogen maar ze worden nog wel tot de leeftijd van 3 maanden door de oudervogels gevoed.

Status

IUCN classificeert de soort als 'least concern' aangezien hij het grootste verspreidingsgebied heeft van alle toerako's en in veel gebieden talrijk is. Dit ondanks het feit dat de soort in West Afrika door veel stammen wordt gezien als delicatessen en zijn veren gewild zijn voor culturele doeleinden. De toenemende ontbossing en de jacht blijven wel druk uitoefenen op de populatie maar vooralsnog zonder al te veel schade aan te richten en de wilde populatie wordt geacht stabiel te zijn. In de dierentuinen is de reuzentoerako echter een zeldzame verschijning, met in Europa slechts zeven dierentuinen die de soort in de collectie hebben, en zoals gezegd is de kweek geen vanzelfsprekendheid. Recentelijk waren er nog kweekresultaten in Paradise Park

en in Antwerpen Zoo. Al lukte het in Antwerpen helaas niet om de kuikens groot te krijgen. Grootste probleem is wellicht om het natuurlijke dieet goed te benaderen in de dierentuinen. Vooral het feit dat jongen in het wild voornamelijk met opgebrachte bladeren worden gevoed is moeilijk te dupliceren. Sterfte onder jonge toerako's is dan ook relatief groot bij de reuzentoerako's in gevangenschap. Verder zijn er nog enkele veterinaire zaken waar rekening mee moet worden gehouden. Mycotische ziekten, zoals aspergillose en candidiasis worden soms aangetroffen, de laatste vooral bij met de hand grootgebrachte kuikens. Endoparasieten zoals de nematoden *Ascaridia*, *Capillaria*, *Tetrameres* en *Dispharynx nasuta* evenals *Coccidia* en aviaire hematozoa worden met enige regelmaat gerapporteerd voor deze soort. Ook wordt aangenomen dat de soort gevoelig is voor *Yersinia pseudotuberculosis*.

Ervaring

Inmiddels is er wel de nodige ervaring opgedaan in de verschillende dierentuinen en gelukkig wordt deze informatie tegenwoordig met elkaar gedeeld. Zo zijn er verschillende protocollen beschikbaar, o.a. van San Diego Zoo, Nashville en Paradise Park, voor het houden van en kweken met de reuzentoerako. Ondanks dat de reuzentoerako nog nooit eerder in Vogelpark Avifauna te zien is geweest waren de verzorgers dus niet onvoorbereid gezien de informatie die inmiddels door collega dierentuinen over de wereld is vergaard. Hierna volgt dan ook een beschrijving van het houden van de reuzentoerako's in Vogelpark Avifauna, gebaseerd op de ervaring en kennis van andere dierentuinen gekoppeld aan de eigen kennis en ervaring met andere toerakosoorten. De acht reuzentoerako's die in Avifauna arriveerden bleken 2.6 te zijn. Er bestond dus de mogelijkheid om twee koppels te vormen en ook is besloten om de overige 4 vrouwen als koppels te huisvesten zodat ze in ieder geval sociale interactie hebben. De twee koppels worden gehuisvest in de grote tropenhal waarbij een koppel in de grote vrije vlucht (20 x 16 meter) met vele andere soorten, waaronder

- › blauwnekmuisvogels, driekleurglansspreeuwen, lelspreeuwen en vorkstaartscharrelaars is gehuisvest en het andere koppel een eigen volière van 4 bij 4 meter heeft gekregen.

Verzorging

De toerako's worden twee keer per dag gevoerd met een dieet van gesneden fruit (appel, banaan en druif) en groente (winterpeen en witlof) aangevuld met T16 korrels van Versele Laga. Daarnaast krijgen ze ook nog om de dag blauwe bessen of papaja. Inmiddels wordt ook geregeld geobser-

veerd dat de toerako's ook de bladeren van vooral ficus benjamina en in mindere mate ficus ali tot zich nemen. De toerako's in de vrije vlucht hebben ook toegang tot andere voeders voor de overige soorten maar tot nu toe is nog niet geobserveerd dat ze dit tot zich nemen.

Veterinair gezien worden de toerako's goed in de gaten gehouden en worden er geregeld mestmonsters genomen en parasitologisch en bacteriologisch onderzoek gedaan. Elke 6-8 weken wordt een ESB3 kuur (behandelen en tegengaan van o.a. coccidiose) over het voer gedaan en de toerako's zullen ook worden meegenomen in de volgende entronde tegen yersinia pseudotuberculosis aangezien de soort hier waarschijnlijk ook gevoelig voor is. Aangezien toerako's slechte nestenbouwers zijn hebben de diervverzorgers dat al voor ze gedaan en zijn er in de volière twee nestplatforms van 35 cm bij 35 cm geplaatst zodat er keuze is en zijn er in de vrije vlucht tal van nestelmogelijkheden van manden tot platforms, alleen moeten de toerako's hier zelf nog even de bekleding verzorgen. De toerako's zijn inmiddels al wel op de nesten waargenomen maar dit leek meer met rusten dan nestelen te hebben.

Toekomst

Vooralsnog doen de toerako's het erg goed en zijn de verzorgers en ook de dierenarts hoopvol voor de toekomst. Voor de 4 vrouwen zal gezocht worden naar plekken in ervaren dierentuinen in Europa en Amerika waar ze gekoppeld kunnen worden aan een man.

Voor de twee koppels hopen we uiteraard in de toekomst op kweeksucces. Een link die u absoluut even moet bekijken op youtube is <http://www.youtube.com/watch?v=PH5-z4jXk-o> waarbij te zien is hoe een reuzentoerako uit het ei kruipt in Nashville Zoo, iets dat nog niet eerder op film was vastgelegd. We hopen natuurlijk dat we een zelfde video in de nabije toekomst vanuit Avifauna op youtube kunnen plaatsen maar u kunt natuurlijk al wel de reuzentoerako's live komen bewonderen in Vogelpark Avifauna. <

LEZERS-AANBIEDING

Ontdek de reuzentoerako's met korting!

Ga naar www.avifauna.nl/acties en vul de actiecode EM81718 in.

U kunt daar entreetickets bestellen met 20% korting! De e-tickets dient u uitgeprint mee te nemen naar het vogelpark. De actiecode is te gebruiken t/m 31 oktober 2013 en is niet geldig i.c.m. andere acties.

Luzon

Carmela met haar veldteam en beschapende beveiliging.

De oorspronkelijke papagaaien van Luzon op de Filipijnen: een riskante zoektocht naar de crisissituatie

Zoeken naar de oorspronkelijke papagaaien in Luzon, de belangrijkste noordelijke eiland van de Filipijnen is zeker niet gemakkelijk. De persoon die hiervan het beste kan getuigen is Carmela Espanola, een bedreven Filipijnse veldonderzoekster van de Universiteit van de Filipijnen die de laatste drie jaar leiding heeft gegeven aan een onderzoek om informatie te verzamelen die van essentieel belang is voor de overleving van de papagaaien. Dus informatie verzamelen over de papagaaien om te zorgen dat ze niet uitsterven.

De blauwnekpapegaai (*Tanygnathus lucionensis*) is een van de soorten met lage dichtheden.

De giftige Filipijnse groefkopadder is uiterst gevaarlijk.

> Dit project, in samenwerking met Manchester Metropolitan University UK, is financieel ondersteund door het Loro Parque Fundacion en betreft ook andere bosvogels die belangrijk zijn voor de verspreiding van fruit. Met name duiven en "hornbills" ofwel neushoornvogels.

Risico's

Veldonderzoekers kunnen enig ongemak en moeilijkheden verwachten, maar in Carmela's geval was haar toegewijde zoektocht in het bos van Luzon zelfs riskant. Om te beginnen is zij verantwoordelijk voor acht bachelor- en vijf master studenten van drie filipijnse universiteiten die meewerkten aan haar onderzoek en daardoor waardevolle ervaring opdeden. Voordat je begint over de natuurlijke vijanden weten Carmela en haar team dat ook mensen een aantal gebieden gevaarlijk maken. Om te kunnen doen wat ze moeten doen zijn ze deze gebieden daarom binnen gegaan met bewapende beveiliging.

Dit is niet eenieders idee van rustig veldonderzoek, maar dit heeft haar wel mogelijk gemaakt essentiële informatie voor haar project te verzamelen.

Dan zijn er nog de natuurlijke gevaren zoals giftige diersoorten in het bos, een prachtig maar levensgevaarlijk voorbeeld is de Aziatische "lanspuntslang" (*Trimeresurus flavomaculatus*). Carmela kan een lanspuntslang uit de weg gaan, maar fysieke barrières kunnen soms een nog grotere uitdaging zijn, voornamelijk de noodzaak om rivieren over te steken en je spullen droog te houden!

Ondanks deze obstakels is het haar en haar team gelukt om de opdracht te vervullen, om bijna 500 kilometer te voet af te leggen gedurende tien maanden in 14 gebieden verspreid door heel Luzon.

5 voor 12

De resultaten zullen bijdragen aan een doctoraal voor Carmela en de wereld ook waarschuwen over het noodlot van de papagaaien en andere "fruitzaadverspreiders".

Wat Carmela en haar team in wezen gevonden hebben is de crisis waar deze groep vogels zich in bevindt. Ze

De veldwerkers raakten soms ondergedompeld in de rivieren, maar hielden de spullen droog.

De Guaiabero (*Bolbopsittacus lunulatus*) is nog steeds een veel voorkomende soort in Luzon.

zijn bedreigd door een grootschalig verlies aan leefomgeving, met nog maar 7% van het Filipijnse bos dat over is, en ook door jagers, en voor de dierenhandel.

Ondanks het feit dat het team heeft kunnen aantonen dat het leefgebied van de vogels groter is dan eerder gedacht, is er toch een verontrusting over de afwezigheid van grote papagaaien in de meerderheid van de gebieden.

Bijvoorbeeld de groene amazonepapagaai (*Prioniturus luconensis*) is in maar zeven gebieden gesignaleerd, de afgelopen 10 jaar.

Tien van de 18 soorten (4 papagaaien, 5 duiven en een hornbill) hebben een dichtheid van minder dan 5 exemplaren per vierkante kilometer per gebied, en vier papagaaien soorten hebben dichtheden van minder dan 1 exemplaar met 2 vierkante kilometer per gebied.

Spreeuwen (*Passer domesticus*) gemiddeld 165 per vierkante kilometer. De vogelaantallen werden geschat; van vogelsoorten in de territoria gelijk aan het huidige beschermd gebied. Van vier van de zes papegaaisoorten (en acht van de twintig fruit-verspreiders) bedroegen geschatte aantallen minder dan 1.000 vogels in totaal. En meer dan een derde van de territoria bedroegen MINDER dan 100 vogels!

Dreiging

Carmela heeft risico's genomen en haar resultaten voorspellen op langere termijn een ineenstorting/verdwijning van de vogelgemeenschap in Luzon als er geen maatregelen worden genomen. Wie een bijdrage wil leveren om deze vogelsoorten en hun leefomgeving te redden, kan contact opnemen met de Loro Parque Fundación via director@loroparque-fundacion.org <

Ongerept Thailand

Het Mae Wong en Kaeng Krachan National Park zijn 2 zeer mooie parken in het westen van Thailand. Deze parken zijn nog een stukje ongerept Thailand en misschien voor Thailand het laatste toevluchtsoord voor o.a. tijgers en olifanten, maar ook voor veel vogelsoorten. Denk daarbij aan neushoornvogels en de groene pauw.

Four-wheel drive

We zijn begonnen in het Mae Wong park op ongeveer 7 uur rijden vanaf Bangkok. Het park is 894 km² groot. Bestaand uit veel groenblijvende heuvels waarvan maar 1 berg toegankelijk is voor bezoekers. Er is een camping en een aantal bungalows onderaan

en ook op de top van de berg.

Let op, vierwielaandrijving is wel nodig en ook is er een tijd schema voor naar boven en naar beneden te rijden i.v.m. de smalle 19 km lange bergpas. Een aantal zeer zeldzame vogels die hier voorkomen zijn de grote Alexanderparkiet, Indische bonte

Een zwartkuijfbulbul - *Pycnonotus melanicterus* snoept wat bessen

De blauwe fluitlijster - *Myiophonus caeruleus* speurt naar insecten

Zelden zie je Indische gapers -
Anastomus oscitans vliegen

specht, Chinese reuzenijsvogel en de Himalaya neushoornvogel. De eerste nacht hebben we onderaan de berg doorgebracht op de camping en ook hier vogels gespot o.a. Blue throated flycatcher (blauwkeelvliegenvanger), Asian barred owlet (koekeeksdwerguil) en little Heron (mangrove reiger). De volgende dag zijn we naar boven gegaan. Daar hebben we o.a. de volgende soorten gezien: Blue-bearded Bee-eater (blauwbaard-bijeneter), Black-throated Sunbird (zwartekeelnectarvogel), Long-billed Spiderhunter (langsnavel spinnenjager), Hair-crested Drongo (haarkuif drongo), Blue whistling Thrush (blauwe fluitlijster), White-necked Laughingthrush (witnekgaailijs- >

De roodkeelbospatrijs - Arborophila rufogularis wacht op zijn partner

> ter), Rufous-throated Partridge (roodkeelbospatrijs) en grey Peacock-pheasant (grijze pauwfazant).

Helaas hebben we de Rufous-necked Hornbill (Himalaya-jaarvogel) die hier regelmatig gespot wordt niet gezien. Voor de rest een zeer mooi uitzicht vanaf de top van de berg met om ons heen alleen maar bergen en valleien. Een mooie plek om te zijn met oud en nieuw (2013).

Grootste park

De volgende dag zijn we op weg gegaan naar het Kaeng-Krachan park (ongeveer 5 uur rijden vanaf Mae Wong) richting het zuiden. Dit is het grootste park van Thailand. Dit park is 2915 km² en ligt aan de grens met Myanmar. Ook hier geldt een tijdschema om op de berg naar boven en beneden te gaan. Maleise beer, Tijgers, Olifanten, Luipaarden en wilde honden komen hier nog voor. Dit park is ook alleen toegankelijk met een goede wagen (4-wiel aandrijving) i.v.m. het oversteken van verschillende riviertjes. Hier ook een camping beneden en boven op de berg en verschillende kamers of bungalows net buiten

het park. Veel Neushoornvogels gezien o.a. de Dubbelhoornige, de Bruine en de gewone Jaarvogel. Andere vogels: Bar-backed Partridge (bruinborstbospatrijs), Mountain imperial Pigeon (berg keizerduif), Emerald Dove (groenvlengelduif), Vernal hanging Parrot (lente papegaaitje), Orange-breasted Trogon (oranjeborst trogon), Blue-eared Barbet (blauwvoorbaardvogel), Greater flameback (grote goudrugspecht), Sultan Tit (sultanmees), Blackcrested Bulbul (zwartkuifbuulbuul), Asian fairy-bluebird (Irene buulbuul), Black-naped Oriole (zwartnek wiclewaal), Grey Treepie (grijze boomekster), Golden-fronted Leafbird (goudvoorhoofdbladvogel), Oriental magpie-robin (dayallijster) en de White-rumped Shama (schamaliijster).

Gaper

Buiten het park zagen we nog de Asian Openbill Stork (Indische gaper). Deze populatie is goed aan het herstellen na het vogelgriepvirus van een jaar of 10 geleden. Toen zijn ze massaal afgeschoten, omdat ze dachten dat ze het vogelgriepvirus verspreidde. ☹

De naam witnekgaillijster - Garrulax strepitans zegt ons genoeg

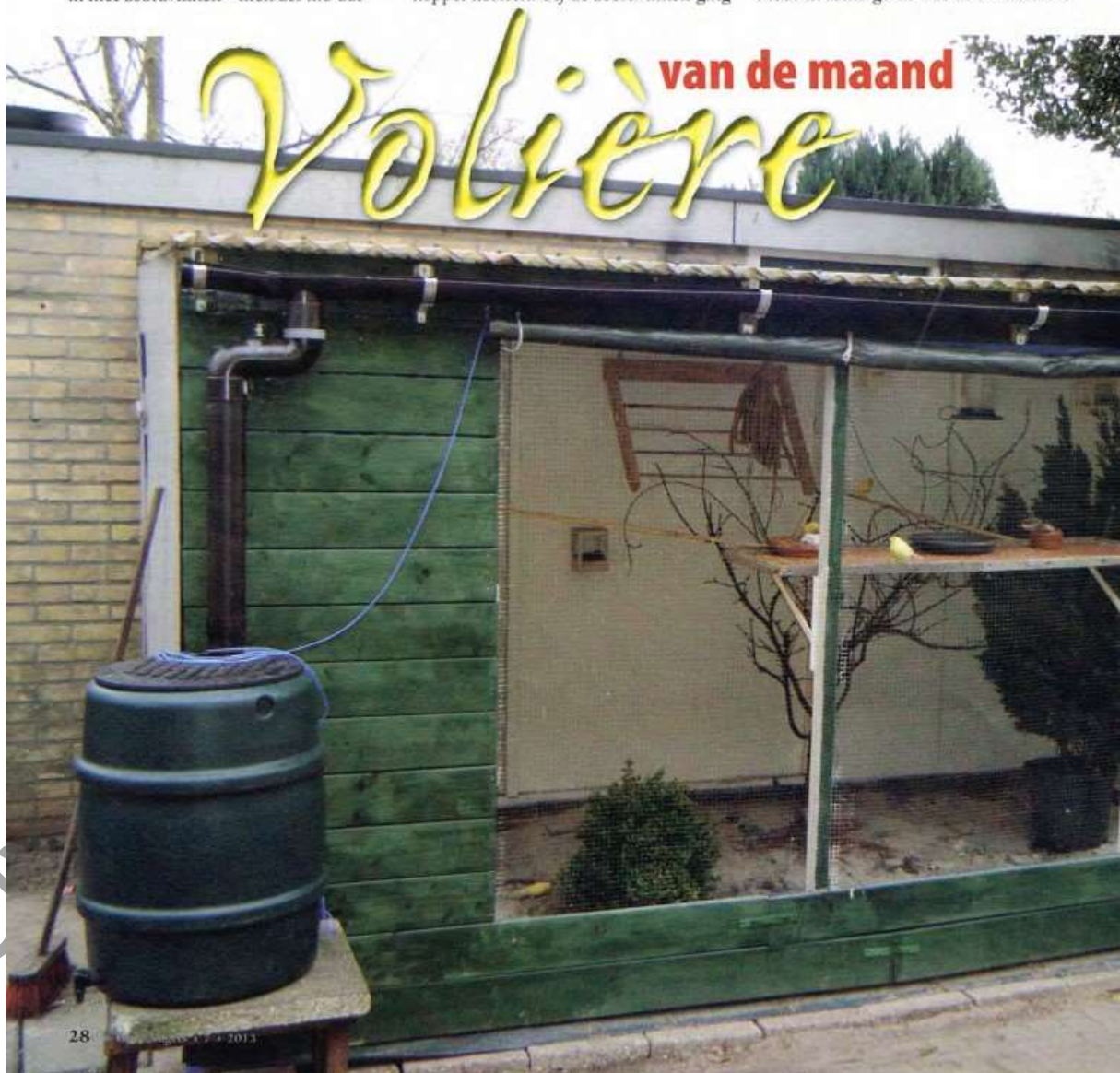
Hallo, ik ben Harold Kruise, woonachtig in Coevorden. Ik ben 35 jaar Jong en getrouwd met Linda. Ik heb altijd al vogels gehad en heb het niet echt van iemand. Mijn opa (die heb ik nooit gekend, want hij is vroeg overleden) deed mee aan konijnentoonstellingen.

Vroeger heb ik een tam parkietje gehad en later een grijze roodstaart. Maar toen ik mijn vrouw ontmoete en een huisje kocht had ik al heel snel mijn eerste volière. Meteen 2 aluminium volière: 1 zeskantig en de andere 2 bij 2 bij 2. Eerst begon ik met zebra-vinken - men zei me dat

je dat als beginnend hobby kweker het beste kon doen. Meteen 80 gekocht, de mooie eruit gehaald en de rest weer verkocht. En kleurkanaries! Bijna alles gehad: mozaïek, rood, geel en bont. En nog 2 koppeltjes blauwfazantjes, die toentertijd nog maar 30 gulden per koppel kostten. Bij de zebra-vinken ging

het kweken wel goed. Bij de rest niet zo, maar leuk was het wel! Ik was ook lid van Vogelvreugd Coevorden. Maar toen ging ik zelf kweken. Er kwamen twee mooie zonen, dus de vogels werden op een laag pitje gezet.

Een dik jaar geleden werd ik ineens ziek en hebben ze me 9 dagen in slaap gehouden in het ziekenhuis. Het was allemaal kantje boord (voor de rest hou ik dat voor mezelf) en het duurt lang om er weer helemaal boven op te komen en fysiek weer helemaal de oude te zijn. Maar in ieder geval was ik 2 weken uit

het ziekenhuis, of ik had weer een hele grote binnenvolière. Daar zaten mijn Hudson-eekhoorns in. Maar het begon weer te borrelen bij mij. Ik heb mijn Hudsons verkocht en er weer kanaries in gedaan. Dus weer begonnen waar ik 10 jaar geleden gestart was. Omdat mij de kanarie en zebrevinken het meest trekken.

Ook wel goed

De kweek ging ook wel goed. Ik wilde eigenlijk vorig jaar mee doen met de tentoonstelling, maar was net wat te laat begonnen en moest ook eerst weer lid worden (daar was ik voorheen ook

mee gestopt). Dus moet ik nog wat tentoonstellingskooitjes hebben en dan ben er dit jaar wel bij.

Intussen heb ik dus deze hele mooie volière van mijn buurman gekregen en heb ik hem leuk ingericht. Er zitten kanaries in (8 poppen en 3 mannen), een koppel zebrevinken (wit getekend) en een koppel zilverbekjes. Sinds ik uit het ziekenhuis ben heb ik geen werk (gaat hopelijk weer snel gebeuren). Nu werkt mijn vrouw alleen en ik zorg voor onze 2 schatten van kinderen, mijn 2 hondjes (ik heb een Sheltie en een Kooiker) en mijn mooie vogels. We zitten er niet zo heel warmpjes bij,

dus daarom ben ik de burens Theo en Geertje Passman erg dankbaar dat ze aan mij gedacht hebben om de volière te geven. Zelf krijgen ze een mooie blokhut waar ze onder kunnen zitten en een volière van maken voor hun Goulds.

Uitvlieg kooi

Voor mijn zebrevinken of kanaries die ik apart wil kweken heb ik binnen wat gemaakt en een uitvliegekooi voor de jongen.

En zeg nou zelf: het is een toch echt een volière van de maand! <

Algemene beschrijving

Dybowski's astrilden komen van oorsprong uit Noordelijk centraal Afrika. We vinden ze daar langs rivieroeveren, in het dichte struikgewas en landbouwgebieden. De geslachten zijn gemakkelijk van elkaar te onderscheiden, in tegenstelling van het mannetje die we op de foto zien, heeft het popje een donker roodbruine rug en stuit, ook mist zij de felheid in kleur die bij het mannetje zo opvalt. Haar onderlichaam is leigrijs en evenals bij het mannetje naar de flanken toe met talrijke, zwart omrande druppelvlekken overdekt. De oogleden zijn bij de oudere popjes grijs; bij jonge popjes is die kleur geliger, ivorekleurig. Bovendien zijn de popjes wat kleiner van stuk dan de mannetjes. Dybowski's astrilden behoren tot een van de waardvogels van de Kameroen staalvink.

Als volièrebewoners

Deze astrilden vragen een ruime volière, in kleinere kooien zijn ze steeds onrustig; zelfs in kooien die afgedekt zijn blijven ze uiterst schrikachtig. Om die reden zijn Dybowski's astrilden alleen met succes in ruime volières te houden. Wanneer ze zich niet op de bodem begeven, zal men ze meestal aantreffen tot op 150 cm hoogte. Op dat niveau speelt zich hun leven voornamelijk af, en op die takken brengen ze ook de nacht door. Als ze zich op de bodem bevinden om hun kostje op te scharrelen, vluchten ze bij het minste teken van onraad met enkele vleugelslagen het struikgewas in. Om de vogels zoveel mogelijk in de gelegenheid te stellen om zelf hun kostje

op de grond te zoeken, kan men deze met bosgrond bedekken. Zo vinden ze allerlei insecten, men kan ook wat buffalo's of kleine krekeltjes strooien. Op een typische wijze scharrelen ze over de grond, ze bewegen zich huppelend, doen 3 hupjes heen en 2 terug. Met een zijdelingse beweging van de snavel werpen ze aarde en blaadjes opzij, en pikken op deze manier hun voedsel op. Als voedsel geven we ze een goede mengeling voor tropische vogels, onkruidzaden, trosgierst.

Het baltsgedrag en de fok

Vanaf een tak laat het mannetje zijn veelzijdige gezang horen, hij maakt zich kenbaar door een zacht snorrende tsietsie. Deze contactroep gaat bij opwindning gemakkelijk over in een snelle drielettergeregipe alarmroep, die klinkt als een soort tsietsit. Tijdens de balts draagt het mannetje enige kwetterende tonen voor. Met een strootje of veertje in de steil naar boven gerichte snavel huppelt hij om het popje heen, dat in dezelfde houding al zingend om hem heen draait. Vooral de buikveren van het mannetje zijn daarbij opgezet, waardoor hij erg dik en groot lijkt. De staart is iets waaiervormig omhoog geheven, zodat het schijnt alsof hij een wat holle rug heeft. De balts vindt zich altijd op de grond plaats.

Het nest bouwen ze op of ongeveer 30 cm boven de grond, ook maken de vogels gebruik van opgehangen nestkastjes. Wanneer dicht bij de bodem wordt gebouwd, brengen ze eerst een laag mos aan, waarop later een bolvormig nest wordt aangelegd. Als materi-

aal gebruiken ze voornamelijk kokosvezels en grashalmen. Aan een zijde maken ze in een vliegopening, echter zonder insluitgang. Van binnen wordt het nest bekleed met veel veertjes en haartjes. Omdat de vogels veel werk van het nest maken, kan de bouw wel een week duren. De nestbouw wordt echter hoofdzakelijk door het mannetje gedaan, het popje komt de vorderingen nu en dan inspecteren en trekt dan aan loshangende halmen. Er worden 3-4 eitjes gelegd, tijdens de broedtijd zijn de vogels overgevoelig voor storingen en verlaten bij het minste teken van onraad het nest. Te veel onrust in de volière kan een aanleiding zijn dat ze niet meer terugkeren naar het nest. Nestcontrole is dus af te raden. De vogels lossen elkaar gedurende de gehele dag af met broeden. Na 13 dagen komen de jonge vogels uit het ei. Ze hebben dan een donkere huidskleur met een paar grijze donsveertjes. In de snavelhoeken bevinden zich vier witte snavelpillen. (ring 2,5 mm)

Levend voer

Gedurende de eerste 10 dagen van hun leven worden de jongen hoofdzakelijk gevoerd met levend voer en wat groen, later wordt meer zaad opgenomen. Dus vanaf dat moment geven we veel buffalo's, pinky's, fruitvliegjes en andere kleine insecten. Na 22 dagen verlaten de jongen het nest, men kan ze de eerste uren op de bodem vinden. De jongen worden dan op de grond gevoerd, ze zijn altijd hongerig en scharrelen met opengesperde bekjes rond de ouders. Tijdens het voeren drukken ze hun bovenlichaam dicht op de aarde. Ze bewegen daarbij hun kopje niet en trillen evenmin met de vleugels. Twee weken na het uitvliegen zijn de jongen zelfstandig, 6 weken daarna begint de jeugdruil. Daarna wordt het oppassen geblazen, want vogels die elkaar niet kennen zullen net zolang vechten tot er een het loodje legt. Wil men dus vreemde vogels bij elkaar zetten, wen ze eerst 6 weken door 2 TT-kooien tegenover elkaar te zetten en plaatst ze dan bij elkaar.

